



"אנשים שהם לא אני", סרט הגמר של הדס בן-ארויה, סטודנטית בבית הספר לקולנוע וטלוויזיה ע"ש סטיב טיש, זכה בפרס הסרט הטוב בפסטיבל היוקרתי: **Mar del Plata Film Festival** זהו הפסטיבל הגדול ביותר בדרום אמריקה ונחשב לאחד מעשרת פסטיבלי הסרטים הגדולים והנחשבים בעולם, מסדרת ה-A. זהו אירוע חסר תקדים שסרט גמר באורך מלא של סטודנטית, מתמודד בקטגוריית הפיצ'רים מול בימאים ידועים מהעולם, וקוטף את הפרס הראשון!

בן ארויה, שזה סרטה הראשון באורך מלא, שהופק כעבודת גמר, כתבה, ביימה, הפיקה ומשחקה את הדמות הראשית בסרט. ג'וי, הנמצאת באמצע שנות העשרים לחייה, מתרכזת בלנסות להבין מה מקומה ומה רצונה מעצמה ומעולם הדייטינג. העלילה עוקבת אחר ג'וי, צעירה המתקשה להתמודד עם הפרידה מבן-זוגה, ולא מרפה ממנו, עד שהיא פוגשת בנר, אינטלקטואל פטפטן שחי באופן חופשי ומעורר בה השראה. ג'וי לא מצליחה באמת להתאהב בבחור החדש, ובנתיים היא לא מפסיקה לשכב עם בחורים שהיא לא מכירה.

סרטה של בן ארויה מספר את סיפורם של צעירים בני דור ה-Y, המשתוקקים לאינטימיות שהם לא מצליחים לייצר. שמדברים בלי סוף, אבל דבר שהם אומרים אינו אותנטי. הבכורה הישראלית של הסרט היה בפסטיבל חיפה הבכורה העולמית של הסרט בפסטיבל לוקארנו

כתבה בווריאטי:

<http://variety.com/2016/film/festivals/people-that-are-not-me-tops-mar-del-plata-fest-1201927530/>

כתבה בהוליווד ריפורטר:

<http://www.hollywoodreporter.com/news/mar-del-plata-film-festival-people-are-not-me-tops-all-950549>

ראיון מרגע הזכייה וראיון עם הבימאית הדס בן ארויה:

<https://vimeo.com/193264685>

טריילר של הסרט:

<https://www.youtube.com/watch?v=7CjFMqkn-eo>

הידיעה באתר הפסטיבל:

<http://www.mardelplatafilmfest.com/en/noticia/astor-de-oro-people-that-are-not-me/754>

חבר השופטים כתב על הסרט:

"The young Israeli director develops a character lost in her own present of dislike, anchored in a past that does not forget. With natural and organic performances, with an acerbic script, of sensitive humor and sarcastic observation, she achieves, in her precise debut feature, to dissect conflicts, fears and universal vulnerabilities, from a close camera and hypnotic travelings

In the International Competence, Hadas ben Aroya presents a film that is born from the introspection to portray the biggest fears common to a whole generation. And displays scenes full of wanders, of so close and so far sex-sex just as a confirmation of primary loneliness- and much music, that accompanies the actions as another main character in the scene".





